

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w dniu 23 października 2014 r.,
sprawy **A. A.**
skazanego z art. 148 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 listopada 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 28 czerwca 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,
3. na podstawie § 19, § 2 ust. 3 i § 14 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 roku, Nr 163, poz. 1348 ze zmianami) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. P. prowadzącego Kancelarię Adwokacką kwotę 738,00 zł, w tym 23 % podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonemu w postępowaniu kasacyjnym, za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 28 czerwca 2013 r., uznał A. A. za winnego tego, że w dniach 29-30 stycznia 2012 r. w T., działając z bezpośrednim zamiarem pozbawienia życia J. K., zadając ciosy rękami, kopiąc po całym ciele oraz dusząc rękami spowodował liczne uszkodzenia ciała pokrzywdzonej, w następstwie których pokrzywdzona zmarła w dniu 30 stycznia 2012 r., to jest za

winnego przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę 14 lat pozbawienia wolności.

Wyrok ten zaskarżony został apelacją obrońcy oskarżonego, który zarzucił orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść wyroku omyłki przepisów postępowania (zwłaszcza art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k.), który to błąd wyrażać się miał w przyjęciu tezy, że zgromadzone dowody pozwoliły na uznanie oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu,
2. naruszenie prawa procesowego w postaci art. 167 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodów zgłaszanych na etapie postępowania przygotowawczego przez obrońcę przez obrońcę, nieuwzględnionych przez oskarżyciela publicznego, co uniemożliwiło ustalenie w sposób wszechstronny i całościowy stanu faktycznego sprawy,
3. rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary (przy czym zarzut ten obrońca sformułował, jak sam zaznaczył „z daleko posuniętej ostrożności procesowej”).

Obrońca wniósł w pierwszej kolejności o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie A. A. od zarzucanego mu czynu, względnie, z ostrożności procesowej, o zmianę wyroku w zakresie kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 8 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 21 listopada 2013 r., utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego A. A. Zarzucił w niej wyrokowi Sądu Apelacyjnego rażące naruszenie prawa, mogące mieć wpływ na jego treść w postaci naruszenia zasady bezstronności, zasady domniemania niewinności, zasady *in dubio pro reo*, jak również zasady swobodnej oceny dowodów (art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k.), wynikające z rażącego naruszenia przepisów postępowania karnego, w szczególności w postaci art. 167 k.p.k. – przez uznanie A. A. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, mimo, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na jednoznaczne stwierdzenie, że to oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. oraz przez

nieprzeprowadzenie z urzędu dowodów mających potwierdzić alibi oskarżonego i wykazanie, że sprawcą była inna, konkretnie wskazana osoba.

Obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku oraz utrzymanie nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Prokurator Apelacyjny w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy A. A. jest bezzasadna i to w stopniu, który pozwolił na jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu przeprowadzonym w trybie z art. 535 § 3 k.p.k. Rozpoznanie kasacji w tym trybie jest dopuszczalne także w odniesieniu do spraw, których przedmiotem były najpoważniejsze zbrodnie i w toku których orzeczone zostały bardzo surowe kary pozbawienia wolności. Tryb rozpoznania kasacji na posiedzeniu przewidziany w art. 535 § 3 k.p.k. odnosi się bowiem do argumentacji zawartej w rozpoznawanej kasacji, a nie do rodzaju sprawy, w której zapadł zaskarżony kasacją wyrok.

Na wstępie zaznaczyć należy, że kasacja wnoszona przez strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym w odniesieniu do wyroku sądu odwoławczego. Nie ma ona przy tym służyć przeprowadzeniu ponownej kontroli odwoławczej wyroku wydanego w sprawie przez sąd pierwszej instancji. Sąd kasacyjny nie dokonuje także kontroli poprawności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Uwagi te wydają się konieczne w rozpoznawanej sprawie, bowiem kasacja obrońcy A. A. zawiera zarzuty skierowane przeciwko rozstrzygnięciu sądu pierwszej instancji, stanowiące zresztą powtórzenie zarzutów zawartych w apelacji. Kasacja zmierza zatem do podważenia prawidłowości oceny dowodów i prawidłowości dokonanych na ich podstawie ustaleń faktycznych, do których doszło w wyroku Sądu Okręgowego, które to orzeczenie, w tym przede wszystkim ocena dowodów i poprawność ustaleń faktycznych, poddane zostało wnikliwej kontroli odwoławczej, czego wyrazem jest treść uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku.

Odnosząc się do kwestii stanowiących podstawę zarzutów kasacyjnych stwierdzić należy, że obraza art. 167 k.p.k. sygnalizowana w apelacji obrońcy,

stanowiła przedmiot rozważań sądu odwoławczego, który tok swego rozumowania w tym zakresie przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku na stronach 8 – 10. Świadek M. S. wbrew sugestiom obrońcy nie zapewniała alibi A. A., wskazuje na to analiza godzinowa pobytu skazanego w jej mieszkaniu, a jej zeznania, oceniane wspólnie z zeznaniami świadków – bezpośrednich sąsiadów skazanego – [...] prowadzą do wniosku, że ustalenia sądu co do pobytu skazanego w miejscu zdarzenia o godzinie 21.30 nie mogą być uznane za dowolne, a z pewnością nie można uznać za rażące naruszenie prawa zrezygnowania z poszukiwań bliżej nieokreślonych mężczyzn o imionach S. i R.

Brak było również podstaw do dalszego weryfikowania zeznań świadków [...]. Twierdzenia A. A. w odniesieniu do relacji pomiędzy pokrzywdzoną a W. K. poddane zostały analizie przez sąd pierwszej instancji i zostały zaakceptowane przez sąd odwoławczy, a wskazywane w kasacji wątpliwości co do wiarygodności zeznań K. B. nie mają związku z analizowanymi rozbieżnościami w zeznaniach świadków K., które nie były związane z wyjazdem do Niemiec lecz dotyczyły pobytu pokrzywdzonej w mieszkaniu świadków.

Kwestia niezwrócenia się przez Sąd do Pogotowia Ratunkowego z wnioskiem o nagranie rozmowy, jaką odbył A. A. z dyspozytorem bezpośrednio po zdarzeniu, nie mogła mieć wpływu na ocenę wiarygodności wyjaśnień i zeznań świadków oraz innych dowodów, które sąd wziął pod uwagę ustalając sprawstwo i winę skazanego. Do zagadnienia tego odniósł się zresztą sąd odwoławczy na s. 9-10 uzasadnienia wyroku i wbrew twierdzeniom kasacji nie można uznać, aby pominięcie tego dowodu stanowiło rażące naruszenie prawa.

W toku postępowania kasacyjnego nie można także skutecznie przedstawiać wątpliwości co do prawidłowości oceny poszczególnych dowodów, w szczególności możliwości usłyszenia przez świadków odgłosów awantury i rozpoznania głosu oskarżonego. Zarzuty tego rodzaju, rozpoznane zresztą przez sąd odwoławczy mają obecnie charakter polemiczny, podobnie zresztą jak ogólnikowe w swej istocie wywody dotyczące naruszenia zasady zawartej w art. 5 § 2 k.p.k., zwłaszcza, że sąd odwoławczy nie przeprowadzał w niniejszej sprawie jakichkolwiek dowodów, co sprawia, że zarzuty naruszenia przez ten sąd tego przepisu, a także art. 4 k.p.k. , art. 7 k.p.k. i art. 167 k.p.k. nie mogą być uznane za zasadne. Co do ostatniego z

tych przepisów zauważyć trzeba nadto, że obrońca nie składał żadnych wniosków dowodowych ani w apelacji, ani w toku rozprawy odwoławczej.

Z powyższych względów kasacja obrońcy została oddalona.